

קלאוס והאלה המופלאה

ע"פ הוורד פייל (1885)

אמר הנס וזאת בעיקר כי הוא התבייש שיש לו אח כה אני והעדיף שהוא יעזוב את הבית. כך הוא יתפטר ממנו לתמיד. ולכן קלאוס יצא לעולם הרחב. אך לפני שיצא הכין לו אלה בריאה מעץ אגוז כדי שיהיה לו קל יותר ללכת.

היה והעץ ממנו חתך לו קלאוס את האלה היה אגוז המכשפות והיה לו הכוח להראות איפה מוטמנים אוצרות. אך קלאוס לא ידע על כך יותר מאשר יודע אפרוח בתוך הקליפה שלו.

וכך הוא יצא מהבית והלך בהנאה רבה, מרים ענני אבק בכל צעד ושורק בעליזות כאילו אף פעם לא היו לו צרות כלשהן. וכך גם הגיע לעיר גדולה, הלך לכיכר השוק ועמד שם בין אנשים אחרים, עם גבעול קש בשיניים, כי זה היה סימן שהוא מוכן להתקבל לשרות אצל מישהו.

כעבור זמן עבר שם אדם זקן, כפוף כמעט לשניים מעומס השנים שסחב על גבו. היה זה דוקטור מפורסם של האומנות השחורה. הוא קרא לפחות מאה ספרים כך שהיה חכם יותר מכל אחד אחר בעולם, אפילו מראש העיר הזאת.

הוא ידע היטב, בדיוק כפי שיודעות הציפורים, מתי שהדובדבנים בשלים, שקלאוס מחזיק אלה מאגוז המכשפות. לכן הוא בא לכיכר השוק, הביט הנה והנה בדיוק כפי שעושים בני אדם הגונים כאשר מחפשים משרת. אחרי זמן מה הוא הגיע למקום בו עמד קלאוס, ונעמד לפניו.

הנס וקלאוס היו אחים. הנס היה הבכור וקלאוס הצעיר. הנס היה עשיר וקלאוס עני, כי כך קורה בעולם מדי פעם. להנס הלך הכל בקלות. הוא שתה הרבה בירה, אכל נקניק ולחם שלוש פעמים ביום וקלאוס עבד ועבד והמזל לא האיר לו פנים, כי כך קורה לפעמים בעולם.

פעם אחד פנה קלאוס להנס בעניין זה "ראה, הנס. אתה צריך לתת לי קצת מכסף כי כך נהוג שאח אחד יעזור לאח שני." אך הנס ראה זאת אחרת. לא, הוא לא ייתן לו ולא כלום. אם קלאוס רוצה להתעשר מוטב שיצא לעולם הרחב כי אומרים אנשים ששם הכסף מתגלגל כמו אפונים על שטח הדיש. כך

"אתה מחפש עבודה, ידידי?" שאל.
כן, זה מה שחיפש קלאוס, כי אחרת למה שיעמוד בכיכר
השוק עם גבעול קש בשיניו?
הם התחילו במשא ומתן והתמקחו ודיברו והתמקחו שוב
ובסוף קלאוס הסכים לשרת את דוקטור האומנות השחורה
תמורת שבע פני בשבוע. כך הוסכם והדוקטור הלך עם
קלאוס שהולך אחריו.
אחרי שהלכו כברת דרך והתרחקו מכיכר השוק, הדוקטור
שאל את קלאוס מאין הוא השיג את האלה היפה שלו.
"מצאתי אותה שם" הצביע קלאוס באגודל שלו.
והוא יוכל למצוא שוב את המקום?
טוב, בזה קלאוס לא היה בטוח, אולי יוכל ואולי לאו.
אבל אילו היה מחזיק מטבע כסף אחד בידו, האם אז היה
יכול למצוא את המקום?
או, כן. במקרה כזה קלאוס היה כמעט בטוח לגמרי שימצא
את המקום.
טוב. אז הנה בקבוק מים צהובים. אם קלאוס ייקח את
הבקבוק וישפוך את המים הצהובים על גזע העץ, שממנו
חתך את האלה, אזי מחור שלרגלי העץ יצאו שבעה נחשים
ירוקים. ואחרי שבעה הנחשים האלה, מאותו החור יצא נחש
לבן עם כתר זהב על ראשו. ואם קלאוס יתפוס את הנחש
לתוך הבקבוק הריק ויביא אותו לדוקטור האומנות השחורה,
אזי יקבל לא מטבע כסף אחד, אלא שתי מטבעות כסף. כך
אמר הדוקטור.

באותו רגע חזר הדוקטור וקלאוס נבהל כל כך שלא יכול היה לחשוב על טעם כלשהו.
עכשיו הדוקטור ניגש לסיר התבשיל והתחיל להריח אותו. אך

כשרק נתן הרחה אחת התחיל לדפוק באגרופיו בראשו, למרוט את שערותיו ולרקוע ברגליו.
"מישהו שם אצבע לתוך התבשיל!" הוא נהם. כי הוא ידע מיד שהנגיעה של אצבעו של קלאוס ביטלה את כל המגיה של התבשיל.

או, כן. זה קלאוס יכול לעשות, זאת לא מלאכה כה קשה. והוא לקח את בקבוק המים הצהובים ויצא לדרך.
הלך, הלך והגיע למקום בו עמד העץ, שממנו חתך את האלה. ושם עשה כפי שאמרו לו. שפך את המים על גזע העץ. ואז קרה בדיוק כפי שאמר האחר. תחילה יצאו שבעה נחשים ירוקים מחור שלרגלי עץ האגוז, ואחריהם יצא נחש לבן עם כתר זהב קטן על ראשו ובעל גוף נוצץ כמו כסף.
וקלאוס תפש את הנחש הלבן, הכניס אותו לבקבוק וסגר את הבקבוק היטב. ואחר כך חזר אל בית אדונו, הדוקטור של האומנות השחורה.

הנחש הלבן הזה היה, מה שאנשי האזור קוראים נחש ידע. מי שאכל תבשיל עשוי ממנו, יכול להבין את שפת כל הציפורים שבאוויר ושל כל בעלי החיים שבשדה ויער. אז לא פלא שהדוקטור שמח מאוד שהנחש הגיע אליו שלם ובריא.
הוא אמר לקלאוס להכין מדורה מעץ יבש, וכשהאש כבר בערה היטב, שם מעליה סיר עם מים. וכשהמים רתחו, הוא חתך את הנחש לחתיכות וזרק אותן לתוך הסיר. והנחש התבשל והתבשל וקלאוס רק הביט בפליאה בעיניים פתוחות לרווחה.

ואז קרה שהדוקטור נקרא לצאת לרגע מהחדר, בעניין זה או אחר. וכשהוא רק יצא קלאוס התחיל חשוב מה יכול להיות טעמו של התבשיל. "רק אטעם קצת" אמר לעצמו "בוודאי לא יקרה דבר לשאר התבשיל." והוא הוציא את אצבעו תחילה לתוך התבשיל ואחר כך לפיו. אך לא הרגיש את טעמו, כי

הוא היה עכשיו בטוח שלא ישאיר את אלת האגוז שלו. לכן התגנב בשקט לתוך הבית, עד שמצא אותה. ואז יצא על קצות אצבעותיו כי פחד מה יעשה לו הדוקטור של אומנות שחורה אם יתפוס אותו שם. הוא עזב מהר את העיר והלך והלך עד שהתעייף והתיישב תחת עץ אלון גדול כדי לנוח. כשהוא ישב שם כך, מביט על צל העלים וחושב על לא כלום,

קלאוס נבהל נורא. הוא נפל על ברכיו והתחיל להתנצל "הו, אדוני..". אך הוא לא הספיק יותר כי הדוקטור צעק עליו "לקחת את הטוב ביותר, תוכל לקחת גם את היתר!" והוא זרק על קלאוס את הסיר עם כל התבשיל. ורק מזלו של קלאוס היה כי זז הצדה, אחרת היה נכווה למוות. קלאוס רץ מיד החוצה לרחוב כי ידע שאין כל טעם להישאר בבית הדוקטור. ברחוב זה עמד זוג, תרנגול ותרנגולת, שניקרו בעפר וקרקרו זה עם זה, וקלאוס הבין את הכל שהם דיברו. לכן עצר והקשיב.

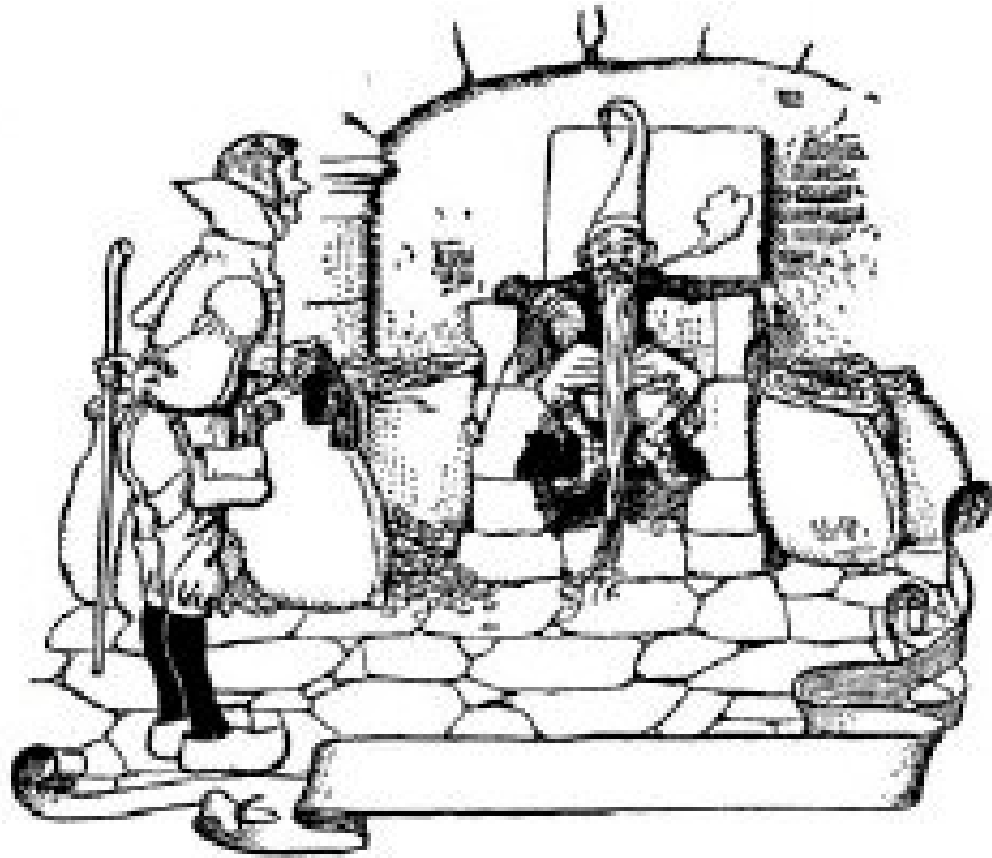
וזה מה שהם אמרו:

אמר התרנגול "הנה הולך המשרת שלנו" והתרנגולת ענתה "אכן הנה הוא הולך" והתרנגול המשיך "אבל את הטוב ביותר הוא משאיר אחריו." והתרנגולת שאלה "מה הוא משאיר?" אמר התרנגול "הוא משאיר את האלה שלו חתוכה מאגוז המכשפות, האלה שהביא אתו." והתרנגולת אמרה "כן, הוא משאיר אותה. הוא טיפש שהוא עושה זאת, אבל הוא אינו ראשון שחושב כי אפונים הם חצץ". באותו רגע קלאוס הבין מה קורה ושאזניו שלו הן לא אותם האוזניים שהיו לו קודם. "הי!" אמר "זה טוב. קניתי בפני שלי יותר מאשר זה היה שווה."

עפו פתאום שני עורבים,
ונחתו על ענף ממש מעליו.
אחרי זמן העורבים
התחילו לשוחח וזה מה
שאמרו:
עורב אחד אמר "הנה
קלאוס העני יושב כאן,
תחת העץ."
והעורב השני ענה "עני
אמרת? האם אינך רואה
את האלה מאגוז
המכשפות שמונחת לידו?"
והעורב הראשון אמר "כן,
אבל מה התועלת יש לו
ממנה?"
ואז אמר העורב השני
"כעת זה לא מביא לו כל
תועלת, אבל היה מביא לו
תועלת אילו חזר הביתה
והכה באלה בסלע הגדול
שבפסגת התל, שם
מאחורי ביתו של מר
אקסל. כי שם מונח אוצר
רב של כסף וזהב."

תהיו בטוחים שקלאוס הקשיב היטב לדברים אלה ואמר
לעצמו "כך אדם עלול להפסיד עושר גדול בביתו הקטן כשהוא
הולך לחפש עושרו הקטן בעולם הרחב?" דבר שהיה אמת
לאמיתה. והוא לא חיכה אלא מיהר לחזור הביתה.
"מה, כבר חזרת?" אמר הנס כשראה אותו.
"אכן כך" ענה קלאוס "חזרתי."
"כך זה תמיד עם המטבע המזויף" אמר הנס, כי מטבע כזה
תמיד חוזר לידיך. ובגסות כזו מקבלים אנשים אחדים את מי
שחוזר הביתה.
וקלאוס היה כבר מלא רעיונות כמו ביצה טרייה. אבל לא אמר
מילה להנס. הוא הלך מיד ועלה על התל הגבוה שמאחורי
ביתו של מר אקסל. ושם ראה באמת סלע גדול מאוד.
הוא הכה בסלע עם האלה שלו והסלע נפתח כמו מרתף
בירה, ובפנים היה רק חושך. גרם מדרגות הוביל למטה
וקלאוס ירד במדרגות אלה. אבל כשהגיע לרגלי המדרגות
עיניו נפתחו כמו צלחות גדולות. כי שם עמדו שקים של כסף
וזהב מסודרים אלה על אלה, כמו שקי תבואה באסם.
ובקצה אחד של החדר היה מושב אבן גדול ועליו ישב אדם
קטנטן עם מקטרת גדולה. וכמו שהוא היה קטן, כל הזקן שלו
היה דווקא ארוך מאוד והגיע עד לרצפת החדר.
"מה שלומך, קלאוס?" אמר האיש הקטן כשהוא קורא
לקלאוס בשמו.
"תודה, טוב" ענה קלאוס והוריד את כובעו כדי לברך את
האיש הקטן.

קלאוס מדד את הזהב והכסף עם סיר המדידה וכשגמר, שלח את הסיר חזרה לאחיו. אבל שתי מטבעות זהב נדבקו לזפת שבתחתית והן חזרו כך להנס.
"מה?" קרא הנס "קלאוס הטיפש הזה אסף כל כך הרבה זהב שהוא מוכרח למדוד אותו בסיר? חייבים לבדוק מאין בה לו האושר הזה."
והוא הלך לביתו של קלאוס ומצא אותו שם, יושב בשמש ומעשן את מקטרתו, כאילו הוא בעל של העולם כולו.

"ומה היית רוצה לקבל, קלאוס?" שאל האיש.
"הייתי רוצה קצת כסף, אם תרשה לי" ענה קלאוס.
"קח כמה שתרצה" אמר האיש הקטן "ורק אל תשכח את הדבר הטוב ביותר שלך."
לא, קלאוס לא ישכח את הטוב ביותר. הוא החזיק חזק את האלה שלו, כי מה יכול להיות טוב יותר מהאלה שהביאה אותו הנה? והוא הלך הנה והנה ומילא את כיסיו במטבעות כסף וזהב עד שהתנפחו כמו כיסים של גנב בפרדס. אבל כל הזמן אחז היטב באלה.
כשהכיסים שלו לא יכלו כבר להכיל יותר קלאוס הודה לאיש הקטן ויצא משם, והסלע נסגר אחריו.
מאז חי קלאוס כמו עגל בשדה תבואה ירוקה. הכל שהיה לו היה המובחר ביותר ותמיד כפליים ממה היה לשכניו. ואחיו הנס הסתכל וגירד את ראשו והתפלא כשראה את קלאוס, יושב בשמש כל היום, לא עושה כלום ורק מעשן את המקטרת שלו ואוכל מהאוכל הטוב והטעים ביותר, כאילו הוא נסיך גדול.
כל יום הלך קלאוס עם כיסים ריקים אל האיש הקטן שבתל הגדול וחזר עם כיסים מלאי כסף וזהב. בסוף צבר כל כך הרבה שלא יכול היה לספור אותו אלה רק למדוד. לכן ביקש מאחיו הנס סיר מדידה.
אבל הנס היה ערום. "אראה איך נעשה קלאוס פתאום עשיר כזה" אמר ומרח את תחתית הסיר בזפת.

"מאין לך כל האוצר הזה?"
שאל הנס.
או! קלאוס לא יכול לספר לו.
אבל הנס התעקש וביקש
ונדנד וביקש כל כך יפה
שבסוף קלאוס סיפר לו את
הכל. ואז מובן שהנס רצה גם
הוא לנסות את מזלו עם אלת
האגוז.
לקלאוס לא היה אכפת. הוא
היה בחור טוב לב, והרי בתוך
התל היה מספיק אוצרות
לשניהם. כך שבסוף הנס הלך
עם אלת האגוז המופלאה.
אבל הנס לא היה טיפשוני כמו
קלאוס. לא ולא. הוא לא יטרח
בשביל שני כיסים מלאי זהב
בלבד. הוא ייקח שק. לא,
יותר טוב שני שקים. וכך הוא
שם שני שקים מקמח על גבו ועלה על התל שמאחורי ביתו
של מר אקסל.
כשהגיע לפסגה דפק באלה על הסלע וזה נפתח, בדיוק כפי
שהיה קורה לקלאוס. הוא ירד למטה וראה את האיש הקטן
הזקן, כפי שראה אותו גם קלאוס.

"מה שלומך, הנס?" שאל האיש
הו! שלומו של הנס היה מצוין. האם הוא יכול לקחת לתוך
השקים שלו קצת מהכסף שבחדר.
כן, הוא יכול. רק שיזכור לקחת אתו גם את הטוב ביותר.
הה! למד כלב לאכול נקניקיות! הנס בטוח ייקח את הטוב
ביותר. לכן הוא מילא את השקים שלו בזהב ובכסף לא נגע
בכלל, כי הרי זהב הוא הטוב ביותר שיש בעולם כולו!
וכשהוא מילא היטב את שני השקים שלו, הניח שק אחד על
גבו ואת השני מעליו וזה היה מספיק בשביל לסחוב
במדרגות. ומאחר שהיו לו רק שתי ידיים כדי להחזיק את
השקים, השאיר את האלה במקומה על הרצפה.
אבל הנס אף פעם לא הצליח לצאת מהתל. כי בדיוק כשניסה
לצאת... בנג! נסגר הסלע ותפש אותו כמו עכבר במלכודת.
וזה היה סופו של הנס, כי השאיר את אלת האגוז המכשפות
מאחוריו.
וכך גם קלאוס אבד את האלה, אך לא היה לו אכפת כי היה לו
מספיק עושר כדי לחיות ולחסוך. הוא התחתן עם בתו של
הרוזן (עכשיו יכול היה לבחור את מי שרק רצה כי היה
עשיר), וחי מאושר כמו זבוב על משקוף אח חמים.
וככה זה - מוטב לקחת קצת מדי פעם ולהחזיק את האלה
ביד, מאשר לקחת הרבה בבד אחת, ולהשאיר את האלה
אחריך.